

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4670/2020
27.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Немања Добрић и Ивана Портић, адвокати из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Дара Хут, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6255/18 од 21.05.2020. године, у седници од 27.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 6255/18 од 21.05.2020. године у ставовима другом и трећем изреке и предмет се враћа том суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 9362/16 од 02.04.2018. године, која је исправљена решењем од 24.05.2018. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужиљи на име стицања без основа исплати укупно 605.395,53 динара, за период од 25.02.2015. године закључно са 31.10.2017. године, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 161.653,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове поступка за период од дана доношења одлуке до дана извршности одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6255/18 од 21.05.2020. године ставом првим изреке одбијена је делимично жалба тужене и потврђена првостепена пресуда (исправљена решењем) у ставу првом изреке за период од априла 2016. године закључно са октобром 2017. године. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда (исправљена решењем) у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати износе наведене овим делом изреке, за период од фебруара 2015. године закључно са мартом 2016. године, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепене пресуде тако што је тужена обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 116.329,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против другостепене пресуде у преиначујућем делу, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду у побијаном делу у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да је ревизија тужиље основана.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, парничне странке су сувласнице са по 1/2 идеалног дела на стану у Београду на кп .. у листу непокретности .. КО Почев од 25.02.2015. године, тужена користи цео стан без тужиљине сагласности, и за то јој није плаћала закупнину. Према налазу и мишљењу вештака, висина тржишне закупнине за 1/2 наведеног стана за период од фебруара 2015. године закључно са октобром 2017. године износи укупно 605.395,53 динара. Првостепени суд је утврдио да се тужила више пута обраћала туженој захтевом да јој омогући ступање у посед дела стана и преда јој примерке кључева јер је почетком фебруара 2015. године тужена променила браву. Утврђено је да је тужила упутила туженој писмо 16.03.2015. године, којим захтева да јој се омогући државина на спорном стану. У првостепеном поступку је такође утврђено да тужена у свом исказу није спорила наводе тужиље и сведока да је 22.02.2015. године без сагласности тужиље ушла у стан, променила браву и од тада је у поседу целог стана, као и да јој се тужила обраћала захтевом за предају стана у супосед, о чему постоји кореспонденција.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужили исплати накнаду за употребу туђе ствари за период од фебруара 2015. године закључно са октобром 2017. године, укупно 605.395,53 динара, применом одредбе члана 219. Закона о облигационим односима, у висини сразмерног дела закупнине за део стана у сувласништву тужиље.

Побијаним делом другостепене пресуде, делимично је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев за исплату накнаде за употребу туђе ствари за период од фебруара 2015. године закључно са мартом 2016. године, са припадајућом законском затезном каматом. По оцени другостепеног суда, тужила као други сувласник има право на накнаду тек од тренутка када се активно понашала у смислу манифестовања воље да ствар користи. Будући да се тужила обратила туженој електронским путем дана 31.03.2016. године тражећи предају кључева од стана, следи да се од тог тренутка активно понашала у смислу манифестовања воље да ствар користи, па јој од тог дана припада право на накнаду за употребу њеног сувласничког удела.

С обзиром на наведено, основано се ревизијом тужиље указује да је у побијаном делу другостепене пресуде због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према члану 14. став 1. Закона о основама својинско-правних односа, сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника. Према ставу другом, сувласник

може располагати својим делом без сагласности преосталих сувласника. Чланом 219. Закона о облигационим односима прописано је да кад је неко туђу ствар употребио у своју корист, ималац може захтевати, независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.

У поступку је правилно утврђено да је тужила од стране тужене била депоседирана у погледу свог сувласничког удела на стану и да јој је било онемогућено коришћење њеног сувласничког удела, због чега јој припада накнада користи коју је тужена имала употребом целог стана. Међутим, када је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиле за накнаду за период од фебруара 2015. године закључно са мартом 2016. године, није имао у виду чињеницу коју је утврдио првостепени суд, да се тужила писмено обратила туженој 16.03.2015. године и захтевала да јој се омогући државина на стану. Првостепени суд је у доказном поступку прочитао као доказ захтев од 16.03.2015. године, који је тужена примила 17.03.2015. године, са потврдом о пријему пошиљке са повратницом. С обзиром на наведено, за сада се не може прихватити закључак другостепеног суда да тужила није манифестовала вољу да заједнички стан користи све до 31.03.2016. године, којом приликом је од тужене електронским путем тражила предају кључева од стана, те да јој све до тог датума не припада накнада за коришћење заједничке непокретности. С обзиром на наведено, другостепена пресуда је укинута у побијаном делу, као и у делу који се односи на трошкове парничног поступка, и предмет је враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку, другостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**